

MARTIN
GOFFA

DÍTĚ
V MLZE

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

MARTIN GOFFA

DÍTĚ V MLZE

MARTIN GOFFA

**DÍTĚ
V MLZE**

MLADÁ FRONTA

Prolog

Sedím s nohama na křesle a o byt se dělím jen se psem, který se válí dole na koberci. Tereza je na nějaké dámské jízdě a já trávím pozdní nedělní odpoledne u Bonda. Jamese Bonda.

„Vodku a martini.“

„Protřepat, nebo zamíchat?“

„To je mi fakt jedno,“ ucedí Daniel Craig a popře touhle jedinou větou všechny své předchůdce od Conneryho po Brosnana.

Casino Royale, pro mě snad nejlepší bondovka, jaká kdy byla natočena.

Vrcholná scéna. Padouch Le Chiffre ukazuje při high roller pokeru fullhouse a sál údivem zašumí. Vzápětí však Bond otáčí straightflush a vyhrává pro Její Veličenstvo královnu nějaké drobné miliony do rozpočtu. Film pak sice pokračuje, zlosynové honí Bonda autem a chvíli ho dokonce mučí, ale to už není nic, z čeho by se špion jeho formátu nevysekal.

Se závěrečnými titulky poslouchám You know my name od Chrise Cornella a dostávám chuť na jeho domovské Soundgarden. Vkládám tedy disk do přehrávače a propadám se do sladkých devadesátek. Nirvana, Pearl Jam, Stone Temple Pilots. Pravěk, nádherný špinavý pravěk.

Během prvních tónů Black Hole Sun zapínám notebook. Z novinek zpravodajství přeskočím do emailové schránky, ve které čeká pět nových zpráv. První mi nabízí neskutečně výhodnou půjčku, další dvě zvětšení penisu. Nevím, podle čeho tuhle inzerci zaměřují, takže si to raději nebudu brát osobně.

Ve čtvrtém emailu mě zdraví Ngahumbi Bataeke z Nigérie, který pro mě má jeden a půl milionu dolarů z jakéhosi dědictví. Jen mu mám poslat nějakou tu tisícovku na vyřízení formalit a číslo svého účtu.

Pátá zpráva je nejkratší ze všech. Dorazila před malou chvílí a obsahuje jen několik slov. Ta mi však uskakují před očima, nechťejí chvíli postát a já cítím, jak mi vysychá v krku.

„Asi jsem to pěkně podělal, co parťáku?“

Odesláno z adresy bert.ovskyjan@email.cz.

Jan Bertovský.

Už několik dní nejhledanější člověk v republice.

„Co to dítě, Berte?“ ptám se okamžitě.

„Jediné dítě, na kterém záleželo, je mrtvé,“ odpovídá po chvíli.

Koukám z okna. Hlavou mi lítají statisíce myšlenek, křížují se a slepě narážejí do stěn lebky.

Co mám dělat?

Co mám dělat, sakra?

Co mám pro všechny svaté dělat?!

Co-mám- teď- doprdele- dělat?!

1.

Starší modrá Fabie stála u chodníku, necelých sto metrů od vchodu do školy. Bylo to jediné volné místo široko daleko, muži za volantem však dokonale vyhovovalo. S očima upřenýma na dveře čekal, až se objeví chumel drobných prvňáků s objemnými aktovkami na zádech. Pokaždé mu takhle obtěžkaní připadali jako mravenci vlekoucí nezbytné břemeno z jednoho místa na druhé.

Zkontroloval hodinky. Podle rozvrhu ze stránek školy mělo drobotině vyučování končit za patnáct minut. Některé z dětí půjdou na oběd, jiné do kroužků, ostatní domů. David, útlý hošík s krátkými černými vlasy, na kterého muž čekal, na obědy nechodí. Za čtvrt hodiny se tedy objeví před budovou školy, kde bude jako obvykle postávat a hrát hry na mobilu tak dlouho, dokud pro něj nepřijede máma. Takhle to probíhá každý den a není důvod pochybovat, že by to dnes mělo být jinak. Ale bude.

Chlapcovu matku tentokrát zdrží díra v pneumatice. O to se muž postaral asi před hodinou. Parkoviště, kde stojí její stříbrný Ford, je sice pod kamerami, fyzicky ho ovšem nikdo nehledá. Stačil jeden vpich dokonale nabroušeným Buckem a unikající vzduch okamžitě začal vířit špínu z asfaltu. Jakmile žena přijde k vozu a zjistí, že musí vyměnit kolo, patrně chlapci zatelefonuje, aby

u školy zatím vydržel, protože přijede později. Druhá možnost je, že zavolá manželovi, aby syna vyzvedl on. V tom případě bude ale dítě čekat ještě déle, neboť jeho otec má kancelář na opačném konci Prahy. V jednom i druhé případě proto dojde k nevyhnutelnému. Ať už pro chlapce nakonec přijede kterýkoli z nich, najde jen prázdnou lavičku.

Muž znovu pohlédl na ciferník náramkových hodinek. Parkuje tady už půl hodiny, stejně jako včera, především i několik předchozích dnů. Vteřinová ručička na své nekonečné cestě polykala drobký času a muž od ní nemohl odtrhnout pohled. Sklíčko hodinek bylo na několika místech poškrábané a kovový pásek se už dávno neleskl jako před třinácti lety, kdy si je na ruku nasadil poprvé. Nápís na jejich spodní straně se za tu dobu zanesl šupinami kůže, potem a drobnými kousky nečistoty.

Za záchranu života.

Kolik tomu klukovi dnes je? Sedmnáct? Může si vůbec ještě pamatovat na to, jak se pod ním na řece probořil led a jak ho jeden snaživý nadstrážmistr z té mrazivé vody vytáhl? Uniformovaný ňouma, který nejdřív zachraňoval a teprve pak přemýšlel, takže si nesundal ani kabát a ten ho potom nacucaný vodou táhl dolů tak, až se tehdy málem utopili oba. Nakonec ale chlapce nějak dovlékl na břeh a tam se jich ujaly další ochotné ruce.

Za záchranu života.

Bůh není, pochopil muž před několika dny. Neoplácel by přece dobro zlem. Ovšem pokud existuje a něco takového dělá, tak... Tak to není bůh, se kterým bych chtěl mít cokoliv společného. Proklínám ho. Popírám. Potrestá mě za to? Nemůže víc, než už to udělal.

Mezi zaparkovanými auty pomalu projel policejní vůz. Jeho řidič i spolujezdec telefonovali, neviděli žádné nebezpečí, netušili ho, necítili ve vzduchu napětí, kterého měl naopak muž za volantem Fabie plné plíce.

V myšlenkách zabloudil k Julii. Včera se za ní šel podívat, zbytečně, tak jako minule, předtím i předtím. Zase ho k ní nepustili, viděl jen její obrys za matným sklem, ale bůhví jestli to vůbec byla ona. Měl strašnou chuť křičet, vyvolat nějakou výtržnost, dát některému z lékařů nebo ošetřovatelů pěstí, ale udržel se. Musel. Jinak by mohl skončit v cele a ohrozil by všechno, co tak pečlivě plánoval.

Lakonicky mu sdělili, že se pokusila o sebevraždu. Dvakrát během týdne. Odtrhnout ji od něj bylo o to jednodušší, pod léčbu se přece vždycky dalo schovat cokoli. Julie, padlá víla, které mu ze všeho nejvíc připomínala moře. Někdy klidná, jindy nekompromisní a drtivá jako vzdmutá vlna, která člověka bez varování převálcuje. Ale teď? Pod vlivem léků musela být utlumená, otupělá a svázaná, jako když modrou hladinu zalijete příkrovem mazlavé ropy.

Už poněkolikáté sjel pohledem k zápěstí. Ještě čtyři minuty.

Za záchranu života. Jak paradoxní. Za čtyři minuty několik životů změní. Včetně toho svého, ale na něm mu záleží ze všeho nejméně. Všechny je změní k horšímu, to je jediná jistota, se kterou může do budoucna počítat.

Čtyři minuty.

Ne, teď už jen tři.

2.

Parkoviště u restaurace zelo prázdnotou, což mě celkem překvapilo, většinou tu v době oběda bývá plno. Zastavil jsem poblíž vchodu, hned vedle černého Audi. Patřilo ženě, s níž jsme měli uvnitř podniku sraz. Přesněji řečeno jsem s ní potřeboval mluvit já, Tony mi jako obvykle jen dělal garde. Nemělo smysl, aby čekal v kanceláři, za dvě hodiny máme nějakou práci v ruzyňské věznici a tahle schůzka jen pomohla vyplnit volný čas.

Vystoupili jsme z vozu a po několika schodech se dostali k proskleným dveřím restaurace. Uvnitř bylo obsazeno jen pár míst a já očima hledal tmavovlásku, kterou jsem naposled viděl někdy před čtyřmi nebo pěti lety. Tehdy ještě pracovala jako advokátka v trestních kauzách a svědomí si žehlila tím, že zdarma působila v jedné neziskovce přes rodinu a práva dětí. Dnes už je z ní konzultant v obchodním sektoru. Já jí naštěstí za rady platit nemusel, a nejspíš bych si to ani nemohl dovolit.

Seděla u stolku vedle okna, vidličkou nabodávala sousta z talíře a oči měla upřené na článek v rozloženém časopise. Že půjde o nějaký odborný text, psaný nejspíš v angličtině, jsem věděl ještě dřív, než jsem k jejímu stolu dorazil. Alžběta nikdy neuměla zahálet, každou minutu času využila, jak to jen šlo. Kdysi dávno jsem si na jedné

naší schůzce v kavárně potřeboval odskočit, a když jsem se pak vrátil, držela v dlaních slovník francouzské konverzace a šprtala z něj fráze. Možná i proto jezdí v devětatřiceti v Audi, zatímco já pořád ještě honím otřískanou Fabií pražské lumpy.

„Ahoj Bety,“ oslovil jsem ji. Zvedla ke mně oči a usmála se. Tvář i dekolt měla o něco plnější, než jak jsem si je pamatoval z minula, ale v jejím případě to nebylo na škodu, spíš naopak. Vždycky jsem razil heslo, že když je něco hezké, může toho být i víc. Šedý kostýmek, který ji těsně obepínal, jí až nemravně slušel.

„Čau Miko,“ přikývla a já na vteřinu zaváhal, jestli jí dát na přivítanou pusu. Pak jsem se ale sklonil a políbil ji na tvář. Ano, takhle to bylo v pořádku.

Posadil jsem se naproti ní a ona si mě chvíli prohlížela, pak ale pohledem přejela k baru, kam se právě usazoval Tony.

„Kolega?“

„Jo,“ odvětil jsem, „chvíli počká.“

„Sympaták.“

„Bacha na něj, Bety. Tenhle ti začne vyprávět o nějaké naší nebezpečné akci v přístavu a než ti dojde, že v Praze není moře, už se u tebe sprchuje.“

„Tvoje škola?“

„To mě přeceňuješ.“

„Spíš si pořád ještě pamatuju, jak jsme se seznámili.“

To už je dávno, měl jsem na jazyku, ale raději jsem si to nechal pro sebe. V ženské společnosti je lépe časovými údaji moc ne hazardovat. Bety mi koukala do očí, ale v jejím pohledu jsem nenašel nic, čeho bych se měl obávat, ani cokoli, od čeho bych si mohl něco slíbovat. V jednom i druhém případě to bylo dobře.

„Vypadáš skvěle,“ řekl jsem jí, „opravdu.“

„Ty víš, že to na mě nemusíš zkoušet,“ odvětila, „tak to nedělej.“

Cítil jsem v jejích slovech drobný osten. Kdysi dávno myslela, že by nám to spolu mohlo klapat. A já tehdy možná zahodil životní šanci. Což je můj charakteristický rys, hladce plynoucí věci zkomplikovat, lehce komplikované ještě víc rozkopat.

„Co se stalo, že sis na mě po stu letech vzpomněl?“ zeptala se Alžběta, když jsem její poznámku přešel rozpačitým mlčením. Před dvěma dny jsem jí zavolal, že bych se potřeboval sejít. Navrhl jsem nějakou restauraci v čase oběda, snad aby si můj náhlý zájem nějak špatně nevyložila. Ale nejspíš jsem se jen zbytečně strachoval a tuhle utkvělou představu své neodolatelnosti pro bývalé partnerky bych měl konečně někam hluboko pohřbít.

„Jak se daří, Bety? Ptám se vážně.“

Měli jsme toho za sebou dost, než abychom mohli vynechat jakoukoli předehtu.

„Jde to,“ odvětila na půl úst, což znamenalo, že to naopak nejde vůbec. Měla skvěle placenou práci, která ji bavila, a pořád ještě vypadala tak dobře, že stačilo kývnout a mohla skončit v hotelovém pokoji prakticky s kýmkoli by chtěla. Mně ale nic vysvětlovat nemusela. Věděl jsem, že její manžel je soudce. Obloustlý padesátník, který o sebe přestal dbát hned, kdy si ji pojistil úředním papírem. Večery nejspíš tráví sama. Podíval jsem se jí do očí, vypadaly daleko starší než zbytek tváře.

„Potřebuju s něčím poradit, Bety. Ale najednou nevím, jestli tě mám vůbec otravovat.“

Nelhal jsem. Skutečně jsem si v tu chvíli nebyl jistý vůbec ničím.

„Jen povídej.“

Koukal jsem na ni. Alžběta byla dravec, odjakživa. Dravec, kterého když zraníte, tak se vám jen vysměje, ale nikdy se nedozvíte, jak ho to skutečně bolí. Jenže taky jsem věděl, že se tenhle dravec později někam schová, a když ho nikdo nevidí, dovede i brečet. Už jsem to zažil. A dokonce zavinil.

„Chtěl bych něco vědět o adopci,“ řekl jsem nakonec. Udiveně zvedla obočí.

„Prosím?“

Samozřejmě věděla, že mám dceru. Ivana, moje teď už bývalá žena, byla jedním z důvodů, proč jsme kdysi vyrazili každý svojí cestou.

„Jsem rozvedený, už několik let.“

„To je mi líto,“ odvětila.

„Mám teď ale přítelkyni a chtěli bychom si adoptovat nějakého prcka. Takže bych potřeboval poradit co nejschůdnější cestu. Víím, že to kdysi byla tvoje parketa. Promiň, jestli tě tím nějak nevhodně obtěžuju, ale... Nikoho lepšího neznám.“

Dívala se mi do tváře a já si všiml, že prsty bezmyšlenkovitě mačká ubrousek. Potřebovala by cigaretu, ale tady si zapálit nemohla.

„Máte spolu už nějaké děti?“ zeptala se.

„Ne, Tereza děti mít nemůže.“

Trpělivě jsem snášel její pohled.

„Kolik jí je?“

„Dvacet tři.“

Nic neřekla, ale zřejmě ji to stálo hodně přemáhání. A já nevěděl, jestli jsem tou odpovědí v jejích očích stoupl, nebo spíš klesl.

„Není v tomhle věku brzo na nějakou definitivní...“

„Ne,“ přerušil jsem ji. „Nemůže mít děti ani přirozeným způsobem ani žádným jiným. Stačí?“

Musela cítit napětí v mém hlase, sklopila zrak a chvíli pozorovala své ruce. Mezitím přišel číšník a odnesl talíř s příborem a zmuchlaným ubrouskem.

„Takže potřebuješ, abych ti teď poradila co dělat?“

„Když mi to teď řekneš, nebudu to vědět už venku v autě. Napsala bys mi všechno krok po kroku a pak poslala? Hlavně věci, na které si dát nejvíc pozor, snad chápeš.“

„To víš, že jo,“ odvětila tiše. Připadala mi najednou o léta starší, než když jsem si k jejímu stolu přisedl. Teprve v tu

chvíli mě napadlo, jak je na tom s dětmi asi ona. Vlastně jsem věděl jen to, že se před sedmi lety vdala. Snad z lásky, ale do toho mi nic nebylo.

„Co dělá tvůj pan doktor?“ zeptal jsem se. Zřejmě nejmíň vhodná otázka, ale nějak jsem si nemohl pomoci.

„Žije a soudí,“ odvětila a v té krátké větě zaznělo všechno.

Přejížděl jsem očima po drobných vráskách v její tváři. Kdyby se jisté věci kdysi vyvíjely jinak, mohl jsem třeba dnes večer přijet z práce a tam ji najít u sporáku. Ne v tomhle kostýmku, ale v džínách a tričku. A ty vrásky by nejspíš měla kvůli mně daleko výraznější.

Konečky prstů jsem ji pohladil po hřbetě ruky, ale kupodivu nijak nezareagovala.

„Musím jet, Bety. Práce.“

Lhal jsem, času bylo zatím dost, ale nějak jsem se najednou začal v její přítomnosti cítit nesvůj.

„No jasně,“ pousmála se.

„Kdyby se ti ale někdo třeba ozval z čísla, které neznáš, neměj strach odpovědět,“ dodal jsem a podíval se jí přímo do očí. Pochopila a pohled jí sklouzl k baru.

„Kaskadéry za sebe posílají herci,“ řekla.

„Tohle není obyčejný kaskadér. Představ si mě o patnáct let mladšího a vymaž všechna negativa.“

„Vychází mi něco mezi DiCapriem a papežem.“

„Tak přesně to je Tony.“

Chvíli mlčela.

„Měj se, Miko,“ kývla pak. „Ty věci ti napíšu a pošlu.“

„Díky Bety.“

Její tvář se ke mně neznatelně přiblížila a já jí dal tentokrát pusu na rty. Vlastně ani nevím proč, ale jako obvykle jsem tím určitě něco podělal. Když jsem odcházel, cítil jsem v zádech její pohled. Tony se zvedl, kývl směrem k Alžbětinu stolu na pozdrav a následoval mě ze dveří.

„Dám ti její číslo,“ řekl jsem mu, když jsme nasedali do auta. „Jestli jí nezavoláš, nakopu ti prdel.“

Koukl na mě a pochopil, že nemá cenu odpovídat.

Vycouval jsem, na poloprázdném parkovišti opsal ob-
louk a vyrazil směr Ruzyně. Rozhovor, který nás čeká tam,
bude o vypáčených dveřích, rozlámaných zámcích a vybra-
kovaných bytech. Po zaprášených vzpomínkách, starých
křivdách a zraněných citech vlastně docela legrace.

3.

Dveře budovy se otevřely a ven se vyhrnulo dvacetihlavé stádo školáků. Část z nich se okamžitě rozprchla všemi směry, jiní ale zůstali stát a vyhlíželi, odkud se vynoří jejich rodiče.

Muž za volantem modré Fabie trpělivě čekal. Skupinka na chodníku vypadala jako hrozen, ze kterého někdo uzobává jednotlivé bobule. Děti se po jednom ztrácely, odcházely s matkami či otci a nastupovaly do zaparkovaných aut. O pět minut později už před školním vchodem postával jen tmavovlasý chlapec s rukama v kapsách. Na sobě měl džíný, žlutomodrou bundu a červenou aktovku s motivem Spidermana.

Řidič se pohledem do zrcátka ujistil, že tentokrát v dohledu není žádný policejní vůz. Nastartoval a pomalu se odlepil od chodníku. Krokem se blížil k chlapci, který mezitím vyndal ruce z kapes, drbal se na hlavě a koukal na displej telefonu.

Fabie zastavila a muž stáhl okýnko.

„Davide?“

Kluk zvedl hlavu.

„Posílá mě máma, mám tě vyzvednout.“

„Dobrý den,“ pozdravil nejistě školák.

„Nastup si. Píchla kolo, říkala, že ti zavolá.“

„Jo, prý mám počkat.“

„Jsem její kolega z kanceláře. Zjistila, že pojedu kolem, tak mě poprosila, ať tě vyzvednu a přivezu.“

Chlapec koukl na telefon a pak na toho muže, který se vykláněl z okýnka a usmíval se na něj.

„Tak pojď, ať máma nemá strach. Musíme jet.“

Ten hlas zněl naléhavě, ale přitom přátelsky. Chlapec pokrčil rameny, schoval telefon do kapsy a vykročil k vozu. Než nasedl, sundal si ze zad aktovku a hodil ji na zadní sedadlo.

O deset dní dříve bloudil muž očima po obrazovce notebooku. Na facebookovém profilu Mgr. Jindřicha Rezka si prohlížel fotky jeho rodiny a pohledem se vpíjel do jeho dvou dětí. Dceři bylo šestnáct a studovala na víceletém gymnáziu. Oplácaná černovláska s brýlemi, která na většině fotografií vypadá, jako že ji přítomnost rodičů irituje. Šestnáct let, naprosto nevhodný věk na cokoli. Cítíte, že už nejste dítě, přitom vám ale ještě upírají chovat se jako dospělý.

Na několika snímcích byla v plavkách, ale ty muž přeskočil. Nezajímala ho ani jako dítě, ani jako žena. S chlapcem to bylo jiné. Je mu sedm, chodí do první třídy základní školy a zvládnout v případě potřeby jeho třicetikilové tělíčko nebude nic obtížného.

Příští odpoledne sledovala modrá Fabie Jindřicha Rezka od dveří jeho úřadu až k řadovému domku na okraji Prahy. Tam řidič přenocoval na sklopeném sedadle, přikrytý dvěma dekami. Budík na telefonu si nařídil na šestou a ráno pak trpělivě čekal, až bude rodina dům opouštět. Nejdřív se otevřely dveře od garáže a z nich se vyloupila Rezkova Octavia. Protože v ní seděl sám, nemusel mu muž věnovat pozornost a nechal ho v klidu odjet. O půl hodiny později z domu vyšla upravená čtyřicátnice s dvěma dětmi. Všechny tři znal muž z fotografií. Děvče mělo na uších stříbrná

sluchátka a znuděně přežvykovalo, chlapec cestou k chodníku mačkal tlačítka na jakési digitální hře. Jejich matka stiskla dálkové ovládání a nedaleko decentně štěknul malý stříbrný Ford.

Poté co rodinka nastoupila, je muž sledoval tak dlouho, dokud žena nevysadila obě děti u jejich škol. Jel za ní i dál a zjistil, kde pracuje. Tam pak čekal několik dalších hodin na to, až ji bude moct zpozvdálí doprovodit za chlapcem. Pozoroval, jak vyráží z parkoviště firmy, jede k základní škole a tam hocha po konci vyučování vyzvedává.

Příští noc strávil opět poblíž domu Rezkových a ráno s nimi zopakoval tentýž rituál. Totéž další den a pak další. Každé odpoledne pozoroval, jak žena chlapce vyzvedává před školou. Až do chvíle, kdy dítě vyzvedl sám.

„Chceš snickersku?“ otočil se na kluka od volantu a podal mu tyčinku v černém obalu.

„Hmm, díky.“

Zatímco chlapec rozbaloval sladkost, muž se na něj podíval.

„Připoutej se,“ upozornil ho, „nechceme přece, aby nás otravovali policajti.“

Kluk se zazubil. Tenhle strejda mluví přesně jako táta.

Fabie pomalu projížděla ulicí a na nejbližší křižovatce předpisově zastavila na oranžovou. Muž zachytil v zrcátku klukův úsměv a mrkl na něj.

Nechceme přece, aby nás otravovali policajti.

4.

Tony protácel mezi prsty propisku a já se drbal na hlavě. Seděli jsme už skoro tři čtvrtě hodiny v ruzyňské výslechovce a náš protihráč z domácího mužstva ne a ne promluvit. Šlo o vytáhlého padesátníka, který za katrem po kouscích strávil už asi třetinu života a u soudu byl stejně často jako já u zubaře. No, to možná i častěji. Na takovéhle kvítko tudíž neplatí žádné triky, moc dobře ví, že s poldama je lepší bavit se leda tak o počasí. A někdy ani o tom ne.

„Víš, co je tvůj problém, Josko?“ položil Tony řečnickou otázku.

„Jo. Že jsem se líp neučil. Mohl jsem teď třeba s váma honit loupežníky a nesedět v týhle díře.“

„Přesně to jsem chtěl říct,“ ucedil Tony.

S Joskou Rigem to někdy bylo na pár facek. Na stole mezi námi ležela v otevřeném spisu fotografie z kamerového záznamu. Člověk, který jako by mu z oka vypadl, na ní právě stojí s montážní brašnou u dveří, jejichž zámek bude o chvíli později napadrt.

„To je strašný, jak je mi někdo podobný,“ kroutil Joska udiveně hlavou a pak na nás mrkl. „Kdoví, jestli se můj fotr někde nezaplet.“

„No jo. Dokonce má ten člověk na krku stejný tetování jako ty.“

„Žádný nevidím, to je asi jen nějaká šmouha. Chtělo by to zvětšit.“

Když tenhle rozostřený obrázek z nekvalitní kamery ještě přiblížíme, nepůjde vidět už vůbec nic. Víme to všichni tři.

„Přiznal jsi vůbec někdy něco, Josko?“

„Vlastně jo,“ přikývl. „Jedný buchtě, co mě zaučovala, jsem se přiznal, že jsem panic. Ale to víte, bylo mi dvanáct, mladej blbeček.“

„Vtipný.“

„Stejně jako ty vaše pokusy,“ zavrčel. Sedí čtvrtý měsíc, a že si to teď přihází poldové s fotkou z doby, kdy byl zrovna venku? Ať se jdou bodnout, tak jako vždycky.

„Budete muset hledat dál, pánové,“ pokrčil účastně rameny.

„Možná ani ne,“ odvětil jsem, „máme ještě jednoho kandidáta. Je sice o dost mladší, ale fakt, ta podoba je neskutečná. Navíc takhle s kšiltovkou na palici... Nemá sice tetování, ale jak jsi řekl, asi je to jen šmouha. Bohužel má ten kluk trochu smůlu, že je zrovna v podmínce. Ale co, basa je pro každého jednou poprvé.“

„Jděte do prdele!“ vymrštil se Joska ze židličky.

Tony ho bedlivě pozoroval a já se usmíval jako milius. Ale nevstali jsme. Svoji převahu jsme teď dávali najevo tím, že na rozdíl od něj dál v klidu sedíme.

„Nápodobně, Josko. Na té fotce jsi ty. A jestli ne, tak je na ní tvůj mladej, víc možností neexistuje. My za tebou přišli slušně, nechceme ti přišít nic, cos neudělal. To ty se s náma snažíš vyjebat.“

Čahoun v mundúru po nás metal očima blesky.

„Už mě to nebaví,“ zavrčel najednou Tony, vstal a začal do aktovky ládovat papíry ze spisu. Než se Joska vzpamatoval, zvonili jsme na dozorce, který nás odvede na vrátnici a jeho zpátky na celu.

„Do prdele, tak počkejte,“ uslyšeli jsme za zády.

„Ztráta času.“

„Jo, na tý kameře jsem já.“

S Tonym jsme na sebe skoro neznatelně kývli. To přece víme i bez tebe, Josko. A většině soudců by tahle fotka spolu s tvým rejstříkem bohatě stačila. Jenže my tentokrát potřebujeme tvoje přiznání, protože v něm budeš muset popsat nejen to, jak jsi se do toho bytu dostal, ale i způsob, kterým jsi zjišťoval, jestli zrovna někdo není doma. Že jsi do něj volal na pevnou linku. Teprve pak vytáhneme další čtyři vybilené kvartýry, které jsi z to-tožného mobilu prověřoval stejně. Ale to už bude na delší návštěvu.

Obrátili jsme se zpátky k muži, který během několika vteřin očividně zkontroloval.

„Jestli tě přistihneme při sebemenším kecu, jdeme okamžitě pryč,“ upozornil ho Tony.

„No jo,“ zamumlal Joska. Posadil se, koukal do stolu a mnul si klouby na zápěstí. Hodinu pak odpovídal na naše otázky. Sice neochotně a úsečně, ale třebaže jsme mu dali příležitost, při žádné lži jsme ho nenachytali.

Když ho služba odváděla, s úlevou zavrčel pozdrav na rozloučenou. Něco jako že nás rád viděl. To ještě netušil, že o pár dní později nás může čekat s dalšími čtyřmi spisy v podpaží.

Prošli jsme vězeňskou chodbou, na vrátnici vyfasovali své pistole a mobilní telefony, a hned pak nás dveře vyplivly do sychravého říjnového odpoledne.

K autu jsme to měli pár kroků, parkovali jsme na plácku, kde kromě našeho stály i vozy zaměstnanců věznice a taky několika kolegů, kteří stejně jako my přijeli na zvědavou návštěvu. K dvěma takovým jsme se blížili, opírali se o bílou Octavii, kouřili a něčemu se nahlas smáli. Když nás uviděli přicházet, kývli na pozdrav.

„Co dělá noha, Ronaldo?“ zašklebil se silnějším z nich, asi devadesátikilový vystríhaný pořizek. Minulý týden jsme se

potkali na tělesné přípravě a tam si čutli fotbálek. Akorát při něm tenhle drobeček zapomněl, že už není na zíněnce, a v jednu chvíli mě přejel jako tank.

„V pořádku,“ odvětil jsem. Kdybych přiznal, že jsem se dva dny skoro nepostavil, bral by to jako pochvalu. „Jdete dovnitř?“

„Jo. A doufáme, že pak i ven,“ zachechtali se stokrát omlé-tému vtipu. „Hledáme nějaký rychlý kola, takže...“

Kolegové byli autari a šli za někým vyzvídat, nabízet protislužby a taky trochu vyhrožovat, zkrátka dělat totéž co my před chvílí a během dne stovky dalších poldů v celé republice. Jméno toho, za kým jdou, však nepadlo. Není důvod, my jim taky neřekli, od koho se právě vracíme. Do cizích případů není radno čmukat a nikdo soudný se o to obvykle ani nepokouší.

„Myslel jsem, že zrovna ty máš dnes důležitější práci, než se vykecávat s nějakým muklem,“ houkl na mě přesto pořádkův parták.

„Já?“

„No jasně. Dělal jsi přece s Bertovským, ne?“

„S Bertem? Jo, ale neviděl jsem ho bůhví kolik let. Proč?“

„Proč?“ zarazil se. „Moment, ty nic nevíš?“

Střílel jsem očima z jednoho na druhého.

„Co mám vědět?“

„Je toho plná vysílačka,“ pokrčil rameny a podíval se na kolegu, jako by potřeboval jeho ujištění.

„Ale čeho, do prdele?“

„On přece... Unesl nějakýho malýho kluka.“

„Cože?“

„Říkám, že unesl nějakýho kluka. Včera odpoledne.“

„Toho od školy?“

O chlapcově zmizení jsem četl ráno ve svodkách. Pachatel neznámý. Pak jsme s Tonym vypadli z kanceláře a jeli si po své práci, na státní zastupitelství, za Bety a poslední dvě hodiny jsme strávili u přetahované s Joskou.

„Jo, toho. Hledají ho teď všichni policajti z města. Teda až na nás čtyři,“ uchechtl se, ale v tu chvíli mi to moc vtipné nepřišlo.

„Řekněte, že jste si to vymysleli,“ nadhodil jsem, ale oba už jen rozpačitě mlčeli. Pak se pořízek podíval na hodinky a kývl na partáka.

„Máme práci,“ zamumlal, vyndal z vozu šanon nacpaný papíry a oba vykročili ke dveřím, které jsme sotva minutu předtím opustili. „Zatím čau.“

Stál jsem jako opařený a koukal jim na záda.

Co je to sakra za blbost?

Tony mlčel, jen se posadil do auta a čekal.

Jestli tihle dva nekecali, tak... Tak to musí být nějaké nedorozumění, protože Bert by žádné dítě neunesl. Byl to jeden z nejlepších poldů, jaké jsem poznal. Tenhle chlap není únosce. Naprosto vyloučeno.

Z přemýšlení mě vytrhlo zazvonění telefonu. Celou dobu předtím ležel v přihrádce na vrátnici věznice vypnutý.

„Čau Robe,“ pozdravil jsem svého šéfa, „co se děje?“

„Okamžitě přijed' do kanceláře,“ řekl bez jakéhokoli vysvětlování.

Nic dalšího už nedodal, ale ani nemusel. A já se raději ani na nic neptal.

5.

Muž jel opatrně a pečlivě sledoval provoz kolem.

„Půjčíš mi telefon, Davide?“ oslovil chlapce, ale ani se neohlédl a dál věnoval pozornost řízení. Byli asi dva kilometry od školy, v dohledu benzinky, k níž se pomalu blížili.

Chlapec pokrčil rameny, předklonil se, jak mu to pás dovoloval, a podal muži svůj mobil. Ten ho zatím položil na sedadlo spolujezdce, pak vyhodil blinkr a sjel do odbočovacího pruhu.

„Máš hlad?“ zeptal se kluka.

„Celkem jo.“

„Koupíme si nějaké bagety a colu, chceš?“

„No jasně.“ Máma mu colu obvykle zakazuje, což ale to-muhle strejdovi říkat nebude, aby si to náhodou ještě nerozmyslel.

Dorazili k benzince a muž krokem projel kolem čerpacích stojanů. Zastavil až na malém parkovišti mezi dvěma dalšími vozy, a spolu s chlapcem se vydali do prosklené budovy stanice. Prošli automatickými dveřmi a muž se uvnitř rozhlédl. Od vozu až sem napočítal čtyři bezpečnostní kamery. V pořádku, přikývl, jen si poslužte.

Dlaní prohrábl chlapci černé vlasy.

„Tak řekni, co budeš chtít?“

„Třešňovou colu a... chipsy, jestli můžu. Slaný.“

„Proč bys nemohl?“

„Není to zdravý, říká máma. Tak jí to ale nesmíte...“

„Žádný strach,“ usmál se na něj muž, „myslím, že teď se zlobit nebude.“

Prošli spolu všechny regály a k pokladně přinesli velkou láhev coly Dr. Pepper, sáček chipsů, čokoládu s mandlemi a dvě bagety.

„Nic dalšího nechceš, Davide? Na co jsi to támhle koukal?“

„Na Spidermana, ale...“

„Tak si ho podej.“

„Fakt?“ Kluk se zarazil. „Naši mi to ale nebudou chtít zaplatit, oni...“

„Já už to s nima nějak vyřídím,“ přerušil ho muž.

Chlapec přinesl malou figurku s maskou na obličej, muž zaplatil nákup kreditní kartou a pak se obsluhy zeptal, kde najde bankomat. Mladík za pultem kývl hlavou skrz výlohu.

„Támhle hned za rohem, jako kdybyste chtěli k myčce.“

Muž s chlapcem vyšli před budovu a zamířili ukázaným směrem. O minutu později poslouchali počítání bankovek a malé očko kamery v horní liště přístroje je oba sledovalo. Muž vybral z karty veškerou hotovost a peníze uložil do náprsní kapsy bundy. Pak se otočili a zamířili zpět ke svému vozu. Stále ještě byli v zorném poli kamery z bankomatu. Muž položil dítěti ruku kolem ramen. Dlaní druhé ruky si sáhl za záda a nadzvedl lem bundy. Na bílém podkladu košile se vyjímala mohutná pažba pistole. Poté bundu opět spustil a z prstů vytvořil imaginární hlaveň, kterou chlapci přiložil zezadu k hlavě. Neodolal, otočil se zpět ke kameře a pousmál se do ní. Ale spíš než o úsměv šlo o bolestivý škleb; jako by mu nic z toho, co přijde, nemělo přinést uspokojení.

„Rozbal si ty chipsy, jestli chceš,“ řekl chlapci, když ho posadil do vozu, „já jsem za vteřinu zpátky.“

Kluk se začal potýkat s klouzavým obalem a nevěnoval pozornost tomu, jak muž odchází s jeho mobilním telefonem.

Když se o chvíli později vrátil, nastartoval a pomalu vyjel z parkoviště zpátky na silnici.

Kluk si nasypal několik chipsů do dlaně a naráz si je nacpal do úst, pak se však zarazil. Neměl by nabídnout i strejdovi?

„Chcete?“ zeptal se a napřáhl ruku s lesklým sáčkem.

Ale řidič neodpověděl a jen mlčky zavrtěl hlavou.

6.

Cestou z Ruzyně jsem se snažil dodržovat předpisy, ale moc mi to nešlo. Pár křižovatek jsem projel na oranžovou, jednu dokonce na světle červenou. Tony na mě zbytečně nemluvil, pochopil, že kromě řízení řeším v hlavě ještě nějaké rovnice týkající se bývalého parťáka, kvůli němuž teď tak pospícháme.

Co to měli ti dva, sakra, za kecy? Bert že někoho unesl? Zrovna on, který by se rozdál, kdyby bylo potřeba? Už to dokonce udělal, stačí si vzpomenout na Julii.

Bert. Až rok poté, co jsme spolu začali pracovat, jsem zjistil, že kdysi skočil do řeky pro nějakého caparta. A ještě jsem se to musel dozvědět náhodou a od cizích, on sám o tom nikdy nemluvil. Tak ať mi teď nikdo...

„Bacha!“ křikl Tony a já skočil na brzdy. Kola se několikrát sekla a zase protočila a my zastavili sotva dvacet centimetrů za zadkem šedivého BMW. Jeho řidič, pupkatý holohlavec bez krku, pomalu vystoupil, dokráčel až k té skoro neznatelné skulině a pak mě probodl pohledem. Tak tohle bylo těsný. Nakonec si jen tak odplivl na zem, ale měl jsem dojem, že u toho usilovně myslí na můj obličej. Když se vrátil za volant, nechal jsem ho trochu poodjet, abychom mohli pokračovat v cestě.

„Mám řídit?“ zeptal se Tony, ale jen jsem potřásl hlavou. Ty dva tři kilometry už snad nějak dorazím, ovšem

nezadržitelně se přibližující zadek šedého kolosu mě bude asi ještě hodně dlouho strašit.

Tohle snad nemůže být náhoda, napadlo mě. Když jsem takhle usilovně brzdil naposled, bylo to právě s Bertem na sedadle spolujezdce. Jak je to dlouho? Šest let? Sedm? Tehdy se ale čumák našeho auta a zadek toho před námi celkem vášnivě políbily. Silnice byla namrzlá, a přestože jsem jel opatrně, neměl jsem šanci zastavit. Klouzali jsme jako sáně po sibiřském svahu.

Ten den se v Praze díky počasí odehrálo podobných karambolů nespočet, ovšem pro mě to přišlo v tu nejméně vhodnou chvíli. Předchozího večera jsme dokončili jeden zdoluhavý případ a pak to šli do baru zapít. Bůh ví, že jsme si to zasloužili, poslední týden jsme makali prakticky nonstop a o tom, že by nám někdo zaplatil přesčasy, jsme si mohli nechat akorát tak zdát. Pár panáků tequily bylo jedinou odměnou za odvedenou práci, ovšem trochu toho tekutého ohně mi teď nejspíš pořád ještě kolovalo v žilách. Strážlivý jsem byl, což o to, jinak bych za volant nesesdl, ale zároveň jsem nepochyboval, že až mi dá dopravka dýchnout, určitě nebude na displeji svítit čistá nula.

Pro podřimujícího Berta tenkrát nešlo zrovna o příjemné probuzení, kdyby neměl zapnutý pás, nejspíš by svůj obličej důkladně seznámil s čelním sklem. Takhle se naštěstí nikomu nic nestalo, manželský pár v Mondeu s nabouchnutým kufrem to taky odnesl jen leknutím, ovšem můj problém zůstával. A Bert mi v něm evidentně nepomůže, protože i kdybychom chlapce z nehodovky nějak donutili přivřít oči a do aparátu foukl on, nadýchá možná ještě o kapku víc než já.

Tak tohle je trochu v prdeli, věděli jsme oba. Nejspíš víc než trochu.

Na blikající dodávku, která přijede nehodu zpracovat, jsme tehdy čekali snad hodinu, tolik jiných věcí dopraváci řešili. Když ale konečně dorazili a začali úřadovat, vyběhl

znenadání Bert, jednoho z kolegů v bílé čepici popadl za rameno a odkormidloval do jejich vozu, kde měli provizorní kancelář. O pár minut později se vrátil, pohodlně se rozvalil do svého sedadla a začal ladit rádio.

„Nadýchal jsi nulu,“ oznámil mi jakoby mimochodem.

„Jak se mi to povedlo?“ zeptal jsem se, protože návštěva dopravní mobilní úřadovny mě ve skutečnosti teprve čekala. „Ty je znáš?“

Našel nějakou rockovou muziku, opřel se a zavřel oči.

„Přímo tyhle ne, ale s jedním od nich chodím na volejbal.“

„No a?“

„Ten se tam minule chvástal, že polovina oddělení pomáhá jejich šéfovi s paničkou.“

„Pomáhá jako že...“

„Jo. Tak jsem teď těmhle naznačil, že by se to taky jejich starýmu mohlo odněkud donýst, když nebudou rozumní. Takže tam jeden z nich radši foukl za tebe.“

Kámen, co mi spadl ze srdce, prorazil podlahu vozu a udělal díru do zmrzlého asfaltu. Bourat s alkoholem v krvi pro poldu znamená okamžitý vyházov a navždycky zavřená vrata zpátky. Takhle vyvážnu jen s pokutou, kterou mi šéf o pár měsíců později vykompenzuje nějakou odměnou, abych nebyl škodný. Tak to odjakživa chodilo, chodí a chodit bude.

„Máš to u mě, partáku,“ řekl jsem.

Pořád ještě se zavřenými víčky přikývl.

„Jeď.“

Cože?

„Říkám, abys jel.“ Tohle už není Bertův hlas, Tony mě vytrhl z přemýšlení a ukazuje zelenou na semaforu. „Spíš nebo co?“

Zařadil jsem rychlost a v čele troubících vozů vyrazil skrz křižovatku. O deset minut později jsme zaparkovali u našeho úřadu, a přestože jsem bral schody nahoru po dvou, ve skutečnosti se mi do Robertovy kanceláře vůbec nechtělo.

Každým metrem, kterým jsem se k ní blížil, jsem se cítil hůř a hůř. Jako bych někde kolem nás tušil rozplizlou, čvachtavou a páchnoucí bažinu.

Nakonec to samozřejmě bylo všechno ještě daleko horší.

7.

Dvakrát jsem klepl a rozrazil Robertovy dveře. Našel jsem ho, jak zamýšleně kouká z okna. Sotva se ohlédl přes rameno.

„Můžeš mi říct, co se děje?“ zeptal jsem se. „Na Ruzyni se dva pitomci zajímali o Berta.“

„To teď čekej od víc lidí,“ zamumlal, ještě chvíli zíral kam-
si ven, ale pak se ke mně konečně otočil. „Lítá v pěkným
průseru.“

„Nechceš mi tvrdit, že fakt unesl to hledaný dítě?“

„Už to tak vypadá, Miko.“

„Co je to za kravinu, proboha? Dobře víš, že Bert by nic
takovýho...“

„Žádná kravina,“ přerušil mě. „Před chvílí odtud odjeli
kluci, kteří na tom dělají. Sebral ho u školy, naložil do auta
a odfrčel. Mají to na několika kamerách.“

Posadil jsem se na pohovku, nějak mě najednou přestaly
poslouchat nohy.

„To se mi nezdá, Robe, vždyť...“

„Říkám, že to mají z několika kamer. Jedna visí přímo
u školy, je na ní vidět Bertovo auto a...“

„Auto, nebo přímo on? To je trochu rozdíl.“

„Neskákej mi do řeči, sakra! Kluk k němu nastoupil a od-
jeli kousek dál na benzinku, kde spolu nakupovali. A tam
je kamer plná prdel, takže jo, byl to fakt Bert.“